

na poštu za účelem dopravy k soudu nalézacímu do Nového Jičína. Dne 28. prosince 1921 však již dávno uplynula třídní zákonná lhůta k ohlášení zmateční stížnosti, pročež soud nalézací dle § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 právem odmítl zmateční stížnost jako opožděnou. Stěžovatelka marně tvrdí, že se nevyzná v zákonných předpisech o lhůtách, neboť jednak neznalost zákona neomlouvá, jak výslovně uvedeno jest v § 2 obč. zák., jednak mohla požádati u soudu ústně za vhodné poučení. Okolnost, že zmateční stížnost ohlásila u okresního soudu ve F. ústně do protokolu již 23. prosince 1921 a že protokol zůstal bez její viny ležeti u tohoto okresního soudu, jest v tomto řízení nerozhodna.

Čís. 751.

V nabádání, by mařen byl soupis majetku, jest spatřovati přečin dle § 305 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1922, Kr II 328/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 31. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a pořádku dle § 305 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, která se dovolává jedině zmatečního důvodu čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., usiluje různými námitkami a protiúvahami vyvrátiti zjištění nalézacího soudu, že výroky, o něž jde, byly učiněny, že to byl stěžovatel, který je učinil, že stěžovatel jimi vyzýval, podněcoval a svéstí hleděl k neuposlechnutí předpisů o soupisu majetku, a že stěžovateli šlo o to, aby akce soupisu jmění byla stěžována a mařena. Dovozuje, že pro možnost mýlky a, ježto si svědci výroky nese-psali ihned při schůzi, nemělo býti uvěřeno svědkům Františku O. a Františku H., že při schůzi, již se účastnilo asi 400 osob, nebylo lze zjistiti, kdo jednotlivé výroky učinil, že jmenovaní svědci stěžovatele z dřívějška neznali, že vývodními svědky je prokázáno, že stěžovatel neučinil výroků, jemu za vinu kladených tak, jak je nalézací soud bere za zjištěny; dále, že výroky, o něž jde, neobsahují vyzvání k neuposlechnutí předpisů o soupisu jmění, že v nich není než kritika správním úřadem voleného způsobu provádění soupisu; že zejména výrok, že nechtějí míti ničeho společného s čsl. státem a že soupisem nebudou podporovati čsl. stát, byla pouze pohnutkou pro změnovací návrhy, které učinil řečník, čehož důkazem je, že po tomto výroku byl navržen jiný způsob soupisu; že proto nelze mluvit o úmyslu, stěžovati a mařiti akci soupisovou, a že důvody, které uvádí rozsudek pro tento úmysl řečníka, neobstojí. Avšak takovýmito vývody neprovádí stížnost ani dovolávaného, ani žádného jiného ze zmatečních důvodů, v § 281 tr. ř. vypočtených, nýbrž brojí pouze, — místo, aby vycházejíc ze skutkového děje nalézacím soudem zjištěného, dokázala nesprávnost jeho právního posouzení nalézacím soudem — způsobem přičítíc se

§ 258 tr. ř. proti skutkovým zjištěním a v těchto proti přesvědčení nalézacího soudu, jemuž výhradně přísluší dle volného uvažování všech výsledků hlavního přelíčení rozhodovati, zdali ta která skutečnost je dokázána čili nic. Do oboru skutkové — zjišťovací činnosti nalézacího soudu spadá však zejména také výrok nalézacího soudu o tom, jak rozuměti jest tomu kterému projevu, a co jím mluvčí zamýšlel, neboť i k tomuto výroku dospívá soud volným uvážením doslovu projevu, ostatního chování mluvčího a všech okolností, projev podmiňujících a doprovázejících. Budiž k tomu podotčeno, že to, co nalézací soud zjišťuje ohledně stěžovatelova úmyslu, nevyčerpává celého obsahu a rozsahu zjištěných jeho výroků; neboť věta: »že nechtějí míti s československým státem ničeho společného«, pokud se týče »že obyvatelstvo je německé, že nechce míti ničeho společného s Čechy a že soupisem nebudou podporovati český stát«, poukazuje zřejmě k úmyslu stěžovatelovu, otrásti a zviklati právními a mravními názory posluchačů o tom, čím jsou povinni státu, jehož jsou občany; tedy k všeobecnému, abstraktnímu pobízení k protizákonnému a nemravnému jednání. Námitka, že rozsudek zjišťuje, že soupisová akce zmařena nebyla, jest nemístná, ježto stěžovateli se klade pouze za vinu, že se mu jednalo o to, aby tato akce byla ztěžována a mařena, a že tím vyzýval, podněcoval a svéstí hleděl k neuposlechnutí předpisů o soupisu majetku; nikoliv, že zamýšlený jím účinek též nastal; zákon v § 305 tr. zák. nerozeznává, zda měla činnost pachatelova účinek čili nic. Stížnost dovolává se konečně zákona ze dne 21. prosince 1867, čís. 142 ř. zák., správně § 117 odstavec první ústavní listiny, že každý může v mezích zákona projevovati mínění, než bezdůvodně, ježto dle zjištění nalézacího soudu projevy stěžovatelovy vybočily z mezí zákona, směřující ku ztěžování a maření, to jest k (úmyslnému veřejnému) rušení soupisové akce, tedy k činu, který dle § 12 vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 126 sb. z. a n. (zákona ze dne 20. března 1919, čís. 143 sb. z. a n.) — ohledně soupisu mincovaného a nezpracovaného zlata a stříbra, zlatých a stříbrných mincí a cizozemských peněz — a dle § 10 zákona ze dne 29. června 1919, čís. 369 sb. z. a n. — ohledně soupisu nemovitostí — trestají soudy jako přestupek vězením od 6 neděl do 6 měsíců nebo peněžitou pokutou od 500 K do 2000 K anebo společným uložením obou trestů.

Čís. 752.

Pokud jest lesní orgán oprávněn použití zbraně.

Souběh přečinu dle § 335 tr. zák. a přestupku dle § 431 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1922, Kr II 383/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 25. dubna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle § 335 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla dle § 431 tr. zák.

Důvody:

Zmatečná stížnost dovolává se zmatečných důvodů čís. 5, 9 lit. a), čís. 9 lit. b) a čís. 10 §u 281 tr. ř., správně — jelikož napadený rozsudek